

stala ob možicu in mulila redko travo. Gledala sva se povsem mirno, kot bi ga to nenavadno srečanje ohromilo.

Potem sem sprožil in krasen dias mi je ostal za spomin. Kdo ve, koliko časa bi se še lahko čudila drug drugemu, če me ne bi preganjal čas: počasi sem moral stopiti do vrha. Napel se je, jezno zaprhal in se pognal do roba južnih pobočij, kjer je zopet obstal. Še nekaj korakov sem mu za šalo sledil, potem se je resnično naveličal moje družbe in izginil v strma južna melišča.

Ko sem ob možicu nabiral novih moči, sem se še vedno čutil, kako mi je uspelo neopaženo priti v kozorogovo kraljestvo.

Zadovoljen sem si lahko ogledoval okolico: razgled z Mišelj vrha je res prelep. Nebo je bilo kot umito in tudi ura je bila komaj deset, zato sem že lahko upal, da bom v celoti poravnal dolg izpred treh let. Vračal sem se več ali manj po isti poti, kajti veliko izbire tu ni, saj pokaže Mišelj vrh zobe na vseh straneh.

Po travnati dolinici z majhnim potočkom sem

spodaj krenil proti Vodnikovemu domu. Čredica krav in konj se je še vedno pasla v bujni travi in nekaj žrebet je nagajivo poskakovala prav ob poti. Ob bornem curku hladne vode sem si pri koči pogasil najhujšo žejo in se za nekaj minut usedel. Koča je bila prav v teh dneh odprta in nekaj nahrbtnikov je le čakalo svoje lastnike pred vhodom.

RAZGLED PO TRIGLAVSKEM KRALJESTVU

Takoj za kočo se proti ozkemu sedelcu med Vernarjem in Toscem vzpenja gruščnata strmina, ki se na drugi strani zopet strmo prevesi navzdol, v dolino Krme. Na Vernar seveda zopet ni poti. Požeješ se sprva po travnati strmini tik nad Krmo, ki se zgoraj zoži v krušljiv in razbit greben, in nadaljuješ po vedno ožjem in izpostavljenem razu vse do vršnega skalovja. Tu je vse tako naježeno in čudno naloženo, da težko zaupaš vsakemu koraku. Vernar je nasploh dobra šola za ravnotežje.

Spomini s Škrlatice še živijo

Čeprav bo od tega dogodka prav kmalu že petdeset let, se tiste nedelje, 5. avgusta 1945. leta, še dobro spominjam. Morebiti tudi zaradi tega, ker je bila to moja prva pot v Julijce. Pozneje me je še nekajkrat vodila, pa nikoli več na Škrlatico.

Takrat pa je šlo za odkritje križa in spominske plošče padlim planincem v borbi za svobodo. Kot so rekli tisti planinci, ki so razmere bolje poznali od mene, 2788 metrov visoka gora še nikoli dotlej ni sprejela toliko gornikov kot tisti dan. Najbrž pa tudi pozneje nikoli več. Na hrbt-

Pri križu na vrhu Škrlatice so 5. avgusta 1945 odkrili spominsko ploščo padlim planincem; spredaj stoji Rudolf Wölle, levo od njega Uroš Župančič

Križ na Škrlatici poleti leta 1945

ni strani fotografije spominske plošče imam več kot osemdeset podpisov udeležencev te prireditve. Po vsej verjetnosti pa je bil še kdo, ki se mi ni podpisal.

Slavnost je bila za tiste čase in v tisti višini več kot veličastna. V spomin na padle planince je najprej spregovoril poročnik XV. divizije **Rudolf Wölle**, za njim pa tudi planinski delavec **Uroš Župančič**. Morebiti je bila še kakšna recitacija, morda se je oglasila še kakšna pesem.

Pred kratkim mi je znanec in velik ljubitelj gorā povedal, da križa ni več, da ga je nekdo ne dolgo po postavitvi in odkritju spominske plošče na njem požagal. Če se je to podlo dejanje v resnici zgodilo, bo spomin na dogodek in spomin na padle planince v borbi za svobodo živel še bolj.

Milan Božić